

Тогаш тој пивнува голтка вода од чашата на неговата маса, за да му даде на студентот време да се опушти. Во филозофијата треба да бидеш внимателен кон новите.

„Да почнеме одново, млад пријател. Дали е Боџ добар?“

„Хмм... Да.“

„Дали е џаволој добар?“

„Не.“

„Од каде доаѓа џаволој?“ Студентот се колеба.

„Од... Боџ...“

„Токму така. Боџ го создал џаволој, зар не?“

Постариот човек поминува со своите ковчести прсти низ косата и се свртува кон орасположениот студентски аудуториум.

„Дами и џосјода, мислам дека овој семестар добро ќе се забавуваме.“

Потоа тој се свртува кон студентот.

„Кажми ми, синко, дали џосјои злојо на овој свет?“

„Да, џосјодине.“

„Злојо е насекаде, зар не? Дали е сè создадено од Боџ?“

„Да.“

„Кој го создал злојо?“

-Нема одговор-

„Дали џосјојат болесни на овој свет? Неморал? Омраза? Грдоси? Сије тие сираини работи - дали тие џосјојат на овој свет?“

Студентот се свиткува на своите стапала.

„Да.“

„Кој ги создал нив?“

-Нема одговор-

Професорот ненадејно му извикува на својот студент. „КОЈ ГИ СОЗДАЛ НИВ. КАЖИ МИ, ТЕ МОЛАМ!“

Професорот му се доближува на студентот за да го докрајчи, и се прилепува кон неговото лице. Со мирен и низок глас му вели:

„Боџ го создал сејо зло, зар не, синко?“

-Нема одговор-

Студентот се обидува да го задржи стабилниот, и искусен мирен поглед, но не успева. Оеднаш учителот се оддалечува, и како вознемирен пантер прави неколку чекори за да достигне до предниот дел од училиницата.

Класот е во збрка.

„Кажми ми,“ продолжува тој „Како е можно овој Боџ да е добар кога тој го создал сејо зло низ сије времиња?“

Професорот ги шири рацете наоколку за да ја опфати сета расипаност во светот.

„Сејо омраза, брујалност, сејо болка, сејо мачење, сејо смрт и жробија и сејо пашење кое е создадено од овој Боџ е насекаде во светот, зар не, младо момче?“

-Нема одговор-

„Зарем не го гледаш тоа насекаде околку нас? Хмм?“

Пауза

„Зарем не?“ Професорот повторно се доближува кон лицето на студентот и прошепотува, „Дали е Боџ добар, синко?“

Гласот на студентот го издава, и тој напрснува.

„Дали верувашво Боџ, синко?“

„Да, џосјодине, верувам.“

Постариот човек жалосно потлкимнува со главата. „Наукајта вели дека имашиет сѝила кои ги користишиза да го ѝерцејираши да го иденѝификувашисветој околу ѝебе. Дали си го видел Неџо?“

„Не, џосјодине, никогаши не сум го видел Неџо.“

„Тогашикажи ми дека си го слушал ѝвојој Боџ?“

„Не, џосјодине, не сум го слушал.“

„Дали некогаши го почувствувал ѝвојој Боџ, вкусил, или пак си го осѝил Неџовојој мирис... всуиносѝ, дали имашило каква сѝилна ѝерцејија за ѝвојој Боџ?“

-Нема одговор-

„Одговори ми, тие молам.“

„Не, џосјодине, се ѝлашам дека немам.“

„Ти се ПЛАШИШ дека немаш?“

„Не, џосјодине.“

„И ѝокрај ова тие верувашво Неџо?“

„...да...“

„Ова ѝобарува ВЕРБА!“ Професорот се насмевнува со мудрост и понизност.

„Сѝоред емѝиријскиѝе, оѝиѝниѝе, ѝроѝоколарниѝе и демонѝираѝивниѝе закони, наукајта вели дека Боџ не ѝосјои. Шѝо велиѝиѝи на ова, синко? Каде е сега ѝвојој Боџ?“

-Студентот не одговара-

„Седни, тие молам.“

Мусиманот седнува...поразен.

Еден друг студент ја крева раката.

„Професоре, дали може да му се обраќам на класој?“

Професорот се свртува и се насмевнува.

„Ах, уѝиѝе еден мусиман во извидница! Ајде, ајде, младо момче. Зборувај со мудросѝ ѝред овој собир.“

Студентот погледнува околу собата.

„Даваѝе некакви инѝересни сѝавки и заклучоци, џосјодине. Јас имам едно ѝрашање за вас. Дали ѝосјои ѝоѝлинаѝа?“

„Да,“ одговара професорот. „Тоѝлинаѝа ѝосјои.“

„Дали, ѝак, ѝосјои сѝуденилоѝо?“

„Да, синко, и сѝуденилоѝо исѝо ѝака ѝосјои.“

„Не, џосјодине, не ѝосјои.“

Крештењето на професорот се замрзнува. Оеднашво просторијата станува ладно. Вториот студент продолжува.

„Посѝои ѝоѝлина, уѝиѝе ѝоѝолема ѝоѝлина, сѝѝерѝоѝлина, меѝа-ѝоѝлина, бела ѝоѝлина, малку ѝоѝлина или нималку ѝоѝлина, но не ѝосјои неѝиѝо иѝиѝо се вика ‚сѝуденило‘. Можеме да го досѝиѝнеме 458-оѝ сѝѝеѝен ѝод нулаѝа, иѝиѝо значи нималку ѝоѝлина, но не можеме да одиме ѝод ѝаа вредносѝ. Таква работѝа како сѝуденилоѝо не ѝосѝои, инаку ќе можевме да одиме на ѝоладно од 458. Гледаѝе, ѝрофесоре, сѝуденило е само збор кој го уѝоѝребуваме за да го изразиме оѝсусѝвоѝо на ѝоѝлина. Не можеме да го мериме сѝуденилоѝо. Тоѝлинаѝа можеме да ја мериме со ѝермички единици, бидѝеки ѝоѝлинаѝа е енерѝија. Сѝуденилоѝо не е сѝроѝивноѝо од ѝоѝлинаѝа, џосјодине, ѝуку само неѝино оѝсусѝво.“

Тишина. Некаде во класот испаѓа некоја игла.

„Дали ѝосјои ѝемнинаѝа, ѝрофесоре?“

„Да...“

„Повѝорно жреѝиѝе, ѝрофесоре. Темнинаѝа не е неѝиѝо, ѝаа е оѝсусѝво на неѝиѝо. Може да има бледа свеѝлина, нормална свеѝлина, јасна свеѝлина, блескава свеѝлина, но доколку на еден конѝанѝен начин не ѝосјои свеѝлина, ѝоа се вика ѝемнина, зар не? Тоа е значењеѝо кое го користиѝе за да го дефинираме зборој. Всуиносѝ, ѝемнинаѝа не е ‚неѝиѝо‘. Доколку беше неѝиѝо, ќе можевѝе ѝемнинаѝа да ја заѝемниѝе и да ми дадеѝе едно куѝивче од неа. Можеѝе ли... да ми дадеѝе куѝивче од ѝоѝемна ѝемнина, ѝрофесоре?“

Во конфликт со себеси, професорот се насмевнува со дрската младост пред себе. Навистина ова ќе биде еден добар семестар.

„Ќе може ли да ни кажешкон иѝиѝо целиѝи, младо момче?“

„Да, ѝрофесоре. Јас целам кон ѝоа дека ваѝиѝе филозофски ѝремиси се со недосѝаѝок уѝиѝе од ѝочѝокоѝи, и како резулѝаѝи на ова ваѝиѝе заклучоци се најверојатно ѝоѝреѝни...“

Професорот станува огорчен. „Недосѝаѝоци...? Како се осмелуваѝи...!“

„Госѝодине, ќе може ли да објаснам на иѝиѝо мислам?“

Сиот клас е претворен во уво.

„Да објасниш... ох, да објасниш...“ Професорот дава исклучителни напори да ја поврати контролата. Оеднаштој го менува својот однос. Тој замавнува со раката за да го стивне класот, за студентот да продолжи.

„Виѝе работѝиѝе на ѝремисаѝа на дуалиѝеѝоѝи,“ објаснува студентот. „Дека, на ѝримѝе, ѝосјои живоѝи и ѝосјои смртѝи, добар Боџ и лошБоџ. Виѝе го гледаѝе

концепцијата за Бог како нешто ограничено, нешто што може да се измери. Господиене, науката не може да објасни дури ништо една мисла. Таа ти користи електрицијата и магнетизмот, но тиа не ти видела, а камоли нив да ти разбере. Да се гледа смртта како природно од живото е да се биде неук за фактот дека смртта не може да постои како самостојна работа. Смртта не е природно од живото, туку само нејзин недостигот.

Младото момче придружува еден весник кој го зема од масата на соседот, кој што го имаше читано.

„Еве еден од најодвратните табулиди кои се издаваат во нашата земја, професоре. Дали постои неморалот?“

„Секако дека постои, но види сега...“

„Пак зреште, господине. Гледајте, неморалот е едноставно отсуство на морал. Дали постои неправдата? Не. Неправдата е отсуство на правда. Дали постои зло?“ Студентот паузира. „Зарем не е зло отсуство на добро?“

Лицето на професорот добива алармантна боја. Тој е толку бесен што е моментално нем.

Студентот продолжува. „Доколку постои зло на овој свет, професоре, а сите ние се сложуваме дека постои, тогаш Бог, доколку Тој постои, најверојатно ја извршува работата со отсуство на зло. Која е тиа работа која Бог ја извршува? Библијата ни вели дека треба да се види дали секој од нас, со наша совестна воља, ќе го одбере добро туку зло...“

Професорот се набрекнува. „Како научник по филозофија, јас не гледам дека ова прашање има врска со било каков избор; како реалист, јас апсолутно не го признавам концепцијата за Бог или било каков религиозен фактор како дел од светското изедначување, бидејќи Бог не може да се претстави.“

„Би помислил дека отсуството на Божјот морален код на овој свет е еден од највидливите постоечки феномени,“ одговара студентот.

„Весничките прашај милијарди долари известувајќи го тиа секоја недела! Кажете ми, професоре, дали ти учите вашите студенти дека тие еволуирале од мајмуној?“

„Доколку тиа се однесува на природниот еволутивен процес, младо момче, да, секако дека ти учам.“

„Дали некогаш тие ја разгледувале еволуцијата со ваши совестни очи, професоре?“

Професорот прави еден вцицувачки звук со своите заби и му пружа на студентот еден тивок, скаменет поглед.

„Професоре, бидејќи никој никогаш не го разгледувал процесот на еволуцијата на дело, а ништо пак може да

докаже дека овој процес сеуште настајува да тече, зарем вие не го предавате вашето мислење? Зарем во овој случај вие не сите научник, туку свештеник?“

„Ке поминам преку твојата дрскост во светло на нашата филозофска дискусија. Сега, дали постојно заврши?“ изшиштува професорот.

„Значи дека вие не го прифаќате Божјот морален код - да се прави она што е праведно?“

„Јас верувам во она што се вика наука.“

„Ахх! НАУКА!“ Студентот се наклештува.

„Господине, вие со право тврдите дека науката е студирање на претвратливи феномени. Ишто тиа и науката е претвратлива која е со недостигот...“

„НАУКАТА Е СО НЕДОСТАТОК...?“ испламува професорот.

Класот е во врева.

Студентот останува на нозе додека метежот се намали.

„Како продолжител на ставот кој претходно го имавте кон друштво студент, ќе може ли да ви дадам еден пример за она што јас го мислам?“

Професорот мудро продолжува да молчи.

Студентот разгледува околу собата. „Дали има некој во овој клас кој некогаш го има видено професоровиот мозок?“

Класот се распламува во смеа. Студентот покажува кон својот постар, разбеснет учител.

„Дали овде има некој, којшто го чул професоровиот мозок... почувствувал, го допрел или, пак, го помирил професоровиот мозок?“

Никој, изгледа дека не го сторил тоа. Студентот жалосно климнува со главата.

„Изгледа дека никој овде немал било каква сеитлна претвратлива за професоровиот мозок. Значи, во согласност со правилата на емпиријата, стабилноста, илустративноста и притоа, науката, ЈАС ОБЈАВУВАМ дека професорот нема мозок.“

Класот е во хаос.

Студентот седнува... Бидејќи столот за тоа е наменет.

Контакт адреса:
e-mail: penastudentore@hotmail.com

Позајмено од: WWW.BECONVINCED.COM

Овакако ќе го прочитате ова,
озможете и на другите да го направат истото

Печати:
Граѓанско здружение
Студентски Клуб

Зошто науката не успева во објаснувањето на Бог

„Предавајќи за да бидат мудри, тие стануваат глупави...“

„ДОЗВОЛЕТЕ МИ ДА ВИ ГО ПРОТОЛКУВАМ проблемот кој науката го има со Бог.“

Атеистичкиот професорот по филозофија се одмара пред својот клас и во еден момент побарува еден од неговите студенти да стане.

„Ти си муслиман, зар не, синко?“

„Да, господине.“

„Значи дека веруваш во Бог?“

„Апсолутно.“

„Дали е Бог добар?“

„Секако! Бог е добар.“

„Дали е Бог семеен? Дали може да прави што ќе ти сака?“

„Да.“

„Дали си ти добар или зрешен?“

„Кур'анот вели дека сум зрешен.“

Професорот совесно се наклештува.

„Ахх! КУР'АНОТ“ На кратко тој размислува.

„Еве едно прашање за тебе. Да речеме дека овде постои една болна личност и ти можеш да ја излечиш. Ти можеш да ѝ помогнеш. Дали би им помогнал. Дали би се обидел?“

„Да, господине, би се обидел.“

„Значи дека си добар...!“

„Јас не би рекол тиа.“

„Зошто да не кажеш тиа! Ти би му помогнал на некој болен и намачен човек доколку би можел... всушност, мнозината од нас би го сториле тиа кога би можеле. Но, Бог не го прави тиа.“

-Нема одговор-

„Тој не го прави тиа, нели? Мојот брат беше муслиман и умре од рак, и покрај тиа што му се молеше на Бог за да го излечи. Зарем овој Бог е добар? Хммм? Ќе можеш ли да ми одговориш ова?“

-Нема одговор-

Постариот човек е сочувствителен.

„Не, не можеш, тиа ли?“